

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság
1.Bhar.148/2012/7.

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság **Budapesten, 2013. év február hó 14. napján** megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t

A zsarolás büntette és más bűncselekmények miatt az I. r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Pest Megyei Bíróság mint másodfokú bíróság 3.Bf.633/2010/16. számú ítéletét az I. r. vádlottal szemben **megváltoztatja.**

A felbujtóként elkövetett lopás büntetében [Btk. 316. § (1) és (4) bekezdés a/ pont] a bűnösség megállapítását mellőzi.

Az I. r. vádlott börtönbüntetését 2 (kettő) év 4 (négy) hónapra, a közügyektől eltiltás mértékét 3 (három) évre enyhíti.

Az I. r. vádlott a börtönbüntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

Egyebekben a másodfokú ítéletet az I. r. vádlottal szemben helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Budaörsi Városi Bíróság a 2010. év április hó 20. napján kelt 11.B.308/2005/185. számú ítéletével az I. r. vádlottat társtettesként, folytatólagosan elkövetett zsarolás büntette [Btk. 323. § (1) és (2) bekezdés b/ pontja] és - helyes megnevezéssel - hatósági eljárás akadályozása büntette [Btk. 242/A. §. (1) és (2) bekezdés] miattalmazati büntetésül 2 év 8 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Az előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította a szabadságvesztés büntetésbe.

Kötelezte az I. r. vádlottat kártérítés, valamint bűnügyi költség megfizetésére, illetve rendelkezett az egyéb járulékos kérdésekről.

Az elsőfokú ítélet IV. r. és VII. r. vádlottak vonatkozásában 2010. év április hó 23. napján, míg VI. r. vádlott esetében 2010. év június hó 17. napján jogerőre emelkedett.

A Pest Megyei Bíróság mint másodfokú bíróság a 2011. év november hó 14. napján kelt 3.Bf.633/2010/16. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet az I. r. vádlottal szemben megváltoztatta és bűnösnek mondta ki felbujtóként elkövetett lopás bűntettében [Btk. 316. § (1) és (4) bekezdés a/ pontja] és testi sértés vétségében [Btk. 170. § (1) bekezdés] is.

Az I. r. vádlott hatósági eljárás akadályozása bűntetteként értékelt cselekményét kísérletnek minősítette.

Az I. r. vádlott büntetését 3 év 6 hónap börtönre és 4 év közügyektől eltiltásra súlyosította.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkezéseit az I. r. vádlottal szemben helybenhagyta.

A Budaörsi Városi Bíróság 11.B.308/2005/185. számú ítélete II. r., III. r. és V. r. vádlottakra a Pest Megyei Bíróság mint másodfokú bíróság ítéletével 2011. év november hó 4. napján jogerőre emelkedett.

A másodfokú ítélet ellen az I. r. vádlott és védője jelentett be másodfellebbezést enyhítés érdekében.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.416/2012/1. számú átiratában kifejtette, hogy az első-, és a másodfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást, az első fokon megállapított tényállás megalapozott, amelyet csak kis részben kellett kiegészíteni, illetve pontosítani a másodfokú eljárásban, így az irányadónak tekintendő.

A másodfokú bíróság az I. r. vádlottat a vádiratit tényállásban szereplő további két bűncselekményben - a tettazonosság alapján - törvényesen mondta ki bűnösnek és súlyosította az I. r. vádlottal szemben kiszabott joghátrányt. Erre figyelemmel az enyhítésre irányuló fellebbezést nem tartotta alaposnak és a másodfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A védő a nyilvános ülésen elsődlegesen hatályon kívül helyezésre tett indítványt, mivel a tényállást iratellenesnek tartotta, amely részben téves ténybeli következtetéseken nyugszik.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem adott kellően számot a bizonyíték-értékelési tevékenységéről, a másodfokú bíróság pedig érdemi vizsgálat nélkül fogadta el azt, és csupán a minősítésről döntött a másodfokú eljárásban.

Kiemelte, hogy a másodfokú eljárásban a lopási bűncselekményben történő bűnösség megállapítása törvénysértő, mivel az irányadó tényállás szerint is az I. r.

vádolt apja a kérdéses gépjármű tulajdonosa, aki viszont feljelentést nem tett, magánindítványt nem terjesztett elő.

Ezen túlmenően az I. r. vádlott - ugyancsak a tényállás szerint - a gépjármű bejegyzett üzembentartója, ő volt az, aki használta, illetve az iratok szerint ő volt az, aki valójában vette és ekként az számára nem volt idegen dolog, így a lopást sem követhette el arra. Erre tekintettel a védő másodlagosan a lopás büntette alóli felmentést indítványozta, illetve a további, terhére megállapított bűncselekmények esetén a minősítés megváltoztatását, így a hatósági eljárás akadályozása helyett a garázdaság vétségének, illetve a zsarolás büntette helyett az önbíráskodás büntettének a megállapítását tartotta indokoltnak. Mindezek alapján végső soron a kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a nyilvános ülésen fenntartotta az átiratban foglaltakat, kihangsúlyozva, hogy a védelem döntően mérlegelést támad, azonban az eredményre nem vezethet a felülmérlegelés tilalmára tekintettel.

Egyben közölte, hogy amennyiben eddig az eljárás során az I. r. vádlott édesapja, mint tulajdonos nem terjesztett elő magánindítványt, akkor a bíróságnak le kell vonnia abból a megfelelő következtetést, egyebekben viszont a másodfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

Az I. r. vádlott az utolsó szó jogán a védő által elmondottakhoz csatlakozott és a felmentését kérte.

A védelmi fellebbezés részben alapos.

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Be. 387. § (1) bekezdése alapján az I. r. vádlott és védője fellebbezése folytán bírálta felül a másodfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző első-, és másodfokú bírósági eljárást.

Megállapította, hogy az első-, és a másodfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta, az elsőfokú bíróság részletes bizonyítást vett fel, a rendelkezésre álló bizonyítékokat értékelési körébe vonta és a mérlegeléssel megállapított tényállását kellően megindokolta. Az indokolása - ahogyan azt a másodfokú bíróság is megállapította - nem volt iratellenes, a logika szabályainak megfelelt és a kétség kívül ellentmondásos bizonyítékok mellett megfelelő indokát adta annak, hogy mire alapította a tényállást.

Ezen tényállást a másodfokon eljáró Pest Megyei Bíróság az iratok alapján megalapozottan egészítette ki, illetve pontosította, amely tényállás, így egyaránt irányadó volt a másod-, és harmadfokú eljárásban.

Mindössze annyi kiegészítést szükséges megtenni a harmadfokú bírósági eljárásban a nyilvános ülésen csatolt orvosi iratok alapján, hogy az I. r. vádlottnál 2012. évben kettős súlyos koszorúér szűkületet állapítottak meg, amely miatt szívműtétre is sor került.

A védő a perbeszédében részben az eljáró bíróságok bizonyíték-értékelő tevékenységét támadta, azonban ez a felülmérlegelés tilalmára tekintettel eredményre a harmadfokú eljárásban sem vezethetett.

A másodfokú bíróság az irányadó tényállásból a testi sértés vonatkozásában - 6. tényállási pont - okszerűen vont következtetést az I. r. vádlott bűnösségére és a hatósági eljárás akadályozásának büntetténél törvényesen állapította meg azt is, hogy az I. r. vádlott cselekménye - mivel a kényszerítés nem volt eredményes - a Btk. 16. §-a szerint kísérleti szakban maradt. Emellett helytállóan hivatkozott arra is, hogy a hatósági eljárás akadályozása büntettének kísérletével halmazatban a testi sértés vétsége is megállapítandó, figyelemmel arra, hogy azt a vád és az irányadó tényállás egyaránt tartalmazta.

Erre vonatkozóan a bizonyítékok rendelkezésre álltak, így a sértett vallomása, az elszenvedett sérülésről készített látélet ezt kellően alátámasztotta, a sértett a joghatályos magánindítványt előterjesztette az I. r. vádlottal szemben.

Ugyanakkor nem értett egyet az ítélet tábla az 2. tényállási pont alatti cselekménynél a zsarolás büntettékénti minősítés mellett a további, lopási cselekményben való bűnösség kimondásával.

A cselekmény vád szerinti minősítése az I. r. (valamint a II. r. vádlott) esetében is egységesen zsarolás büntette volt. Az elsőfokú bíróság a II. r. vádlott esetében a zsarolás büntette helyett lopás büntettét állapította meg, figyelemmel arra, hogy a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján nem volt kétséget kizáróan bizonyítható, hogy a II. r. vádlott tudott volna az I. r. vádlott szándékáról.

A lopási cselekmény vonatkozásában a másodfokon kifejtett jogi indokolás alapvetően helyes az ítélet tábla álláspontja szerint is, azonban az nem volt figyelemmel arra, hogy az irányadó tényállás azt is rögzítette, hogy a kérdéses személygépkocsinak az I. r. vádlott volt az üzembentartója (a tulajdonosa az I. r. vádlott édesapja) és azt, hogy az általa használt gépkocsit kifejezetten azért lopatta el a II. r. vádlottal, hogy utóbb pénz megfizetésére bírja rá a későbbi sértettet, a szerviz tulajdonosát.

A lopás elkövetője idegen dolgot vesz el eltulajdonítás céljából, lopni nem csupán tulajdonostól, hanem birtokostól is lehet. Jelen ügyben, bár az I. r. vádlott édesapja a gépkocsi tulajdonosa, azonban a bejegyzett üzembentartó az I. r. vádlott volt, a gépkocsit tartósan ő birtokolta, használta (az édesapa tulajdonlása lényegében formai volt). Ebből kifolyólag viszont a gépkocsi az I. r. vádlott számára nem volt idegen dolog, így arra nézve nem követhette el a lopási cselekményt.

Az I. r. vádlott édesapjának a tulajdonjoga olyannyira formai volt, hogy az elsőfokú eljárásban, illetve a nyomozás során fel sem merült a kihallgatása 1. személynek, így magánindítványt sem terjeszthetett elő és a lopás miatt a feljelentést is az I. r. vádlott tette meg. Figyelemmel az e körben rendelkezésre álló bizonyítás anyagára, az ítélet tábla álláspontja szerint is szükségtelen volt erre vonatkozóan utóbb akár kihallgatni, akár megnyilatkoztatni az I. r. vádlott édesapját, mivel az egyértelműen

megállapítható volt, hogy valóban az I. r. vádlott a tényleges birtokosa a gépjárműnek, az édesapja csak a nevét adta a vételhez.

Erre tekintettel az ítéltábla mellőzte a bűnösség megállapítását a felbujtóként elkövetett lopás bűntettében.

A bűnösségi kör szűkítésének viszont kihatása volt a büntetés kiszabására is, figyelembe véve még a további időmúlást, valamint az I. r. vádlott szívbetegségét, ezért az ítéltábla a másodfokon kiszabott szabadságvesztés büntetést és közügyektől eltiltás mellékbüntetést enyhítette és a Btk. 47. § (3) bekezdését alkalmazva egyben kimondta, hogy az I. r. vádlott a börtönbüntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható. E körben különös méltánylást érdemlő körülménynek tekintette az ítéltábla az I. r. vádlott egészségi állapotát, valamint az igen jelentős időmúlást.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a másodfokú bíróság ítéletét a Be. 398. § (1) bekezdése szerint részben megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 397. §-a értelmében helybenhagyta.

Budapest, 2013. év február hó 14. napján

. Rédei Géza s.k.. Bartkó Levente s.k.. Vincze Piroska s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Pest Megyei Bíróság mint másodfokú bíróság 3.Bf.633/2010/16. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 1.Bhar.148/2012/7. számú ítéletében írt változtatás mellett az I. r. vádlottal szemben jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2013. év február hó 14. napján

. Rédei Géza s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: